

Magyar istennevek a régi Egyiptomban

Ez a tanulmány rátereli a figyelmet a magyar őstörténet egyik fontos forráscsoportjára, az egyiptomi szent iratokra, amelyek eddig teljes mellőzésben részesültek. Ezekből az iratokból kiderül, hogy Egyiptomban a Kr.e. III. és II. évezredben magyar nevű istenek irányították a halandók sorsát és működésük során sok-sok írásbeli emléket hagytak hátra. Ez az örökség oly gazdag, hogy az eddig kézbekerült adatok már egymagukban is elutasítják a magyar őstörténet kizárólagos ázsiai irányultságát és nagy nyomatókkal állítják eléink az afrikai magyar világot. Ez a forradalmi jellegű meglátás a magyar őstörténeti irodalom legújabb szenzációja.

A régiek istenfogalma és kétféle vallása

Hérodotosz görög történetíró külföldi utazgatásai során Egyiptomot is meglátogatta és vizsgálódásai eredményét abban foglalta össze, hogy ott az emberek „szokatlan mértékben” vallásosak. Hérodotosz megfigyelése helytálló, mert Egyiptomban valóban sok istent imádtak. Volt vagy ötven főistenük, akik ügyköre az ország egész területére kiterjedt, és még mintegy ötszáz olyan, akik ügyköre alig terjedt túl egy-egy város határain.

A sok nagyistent és kisistent a régiek gondolkodási módja tette szükségessé. Az ő észjárásuk ugyanis nem az ok és okozat összefüggésén alapult, hanem úgy képzelték el, hogy minden mozgást és cselekedetet „istennek” nevezett láthatatlan lények idéznek elő. Ezek az istenek legyakrabban a természet nyújtotta adottságokban — öreg fáknban, nagy kövekben, égen, földön és más alkalmas helyen — rejtőzködnek és onnan figyelik a világrend zökkenőmentes folyását. Néha az istenek láthatóvá teszik magukat, felvéve valamilyen emberi vagy állati alakot (inkarnáció). Ezt a gondolkodási módot Lévy Bruhl szavaival „logika előtti” (pre-logikus) gondolkodási módnak nevezik.

Fontos azt is szem előtt tartanunk, hogy az egyiptomiak vallásossága az ő társadalmi és politikai létük legerősebb köteléke volt, ami mögött messze elmaradt a napjainkban annyira meghatározó népi és nemzeti alapú összetartozás tudata.

Az egyiptomiak két vallás között oszlottak meg: Dél-Egyiptomban az úgynevezett **termékenységi kultusz** volt a fővallás. Ennek hívei elsősorban állattenyésztéssel foglalkoztak és a sötétes arcú,

kus nevű emberfajtából tevődtek össze. A kus nép elnevezése a kos szóból ered; ez az erős him állat volt istenük inkarnációja. A kusokat földrajzi tájak szerint más nevekkkel is illették. Ők voltak a „mediterraniak”, a „szigetiek” és természetesen a „sötét bőrűek” is. Vallásuk erősen szexuális jellegű volt és annak megfelelően istenük inkarnálódása mindig erős him állatokban történt. Ilyenek: a kos, bika, mén, kan, bak és a kakas.

A kus nép valaha nagyon elterjedt emberfajta volt Afrikában. A Nagytavak vidéke lehetett őshazájuk és vándorlásuk kiindulópontja. James vallástörténész szerint a kus nép Északkelet Afrika népességében mint alaprég ma is él, belőle származott az az ág, amely a Nilus-völgyi kultúrát megalkotta (James, Prehistoric Religion, 15). Ez a kus nép magyarul beszélt és Egyiptom főnépe volt.

A másik egyiptomi vallás a **Napisten** (UR, RA) **tiszteletét** követte, ezt az elvontabb, filozófikus hajlamú vallást, amit az ázsiai eredetű népág hozott Egyiptomba. A vallás követői magukat a Napisten fiainak, az ő vérségi leszármazóinak tudták. Eredetüknek megfelelően Ur-i (árja) néven szerepeltek a történetben. Arcuk világos színű volt és főleg földműveléssel foglalkoztak. A Napisten tisztelete a két Egyiptomban az V. dinasztia idejétől kezdve rohamosan terjedt. A király személye is szoros kapcsolatba került a napvallással, amit az is jelez, hogy ettől kezdve uralkodói címei közé a „Nap Fia” jelzést felvették. Csak az az ember lehetett Egyiptom királya, akinek ereiben az UR vére folyt. A vérségi kapcsolat annyira fontos volt, hogy annak nemlétében pótlásáról kellett gondoskodni. Az egyház bölcsei kijelentették, hogy azon a bizonyos éjszakán, amelyen a fogantatás történt, a Napisten személyesen lejött az égből és ő végezte a megtermékenyítés művét. Eszerint a trón jelöltje az uralkodásra vérségi jogon is alkalmassá lett. (Budge, The Gods of the Egyptians, I. 329.)

A történelem hajnalán szereplő egyiptomi magyar nép abból a kétféle emberfajta összeolvadásából keletkezett, amelyet fentebb elemeztünk, nevezetesen a sötétes arcú kusokból (afrikai ág) és a világos arcú árákból (ázsiai ág), történetileg viselt nevén nevezve mindkettőt.

Ebben az előadott keretben zajlott a Nilus-völgyi élet, melynek magyar szavait és magyar mondatait az alábbiakban jegyzékeljük.

Az istenek megnevezése magyar közszavakkal

A régi Egyiptomban az istenség megjelölésére szolgáló közszavak között főhely illeti meg a gyakran használt Ur szavunkat, UR: Úr, amely általában istent, nagyurat jelent. Hieroglif írásjele az „R” hang, ez a száj körvonalait ismétlő ovális jel. Hangzósítva s átírva a mi írásjeleinkre **Ur, Ár, Er,** vagy **Ra** alakot vesz fel, aszerint, milyen magánhangzót kíván az illeszkedés szabálya. Az R hangot azonban más írásjelekkel is ki lehet fejezni, amilyen pl. a kör és középpontja, valamint egy álló ember, jobb kezében hosszú botot tartva. Az emberalak ábrázolása ülő helyzetben is történhetett, bot nélkül, hosszú hegyes szakállt viselve. Más szavakkal összetéve ilyen szavak keletkeznek: **Ősúr, Kisúr, Nagyúr.**

Pálfi Károly „A magyar nemzet ősvallása” c. könyvében felismerte a magyar és egyiptomi Úr szó azonosságát és rámutatott, hogy **a hajdan nagy létszámú magyarul beszélő nép egyik ága Egyiptomban élt több ezer évig és ott ragyogó kultúrát alkotott.**

Az istenség közszóval történő második gyakori megjelölésére szolgált a három hierogliffel írt N-T-R szó. Angol szakemberek a hangzósítást E-betűk betoldásával adják Ne-Te-Ru, **Neter** alakban. A magyar hangzósítás **Nagyúr,** s ez a helyes a mi

ábécénkire való átírásban. Ha kétség merült fel az NTR szó jelentését illetően, akkor az írnok a három hieroglifhez hozzátett egy negyedik jelet, ami egy kifeszített négyszög alakú kis zászló és már magában is nagyurat jelentett. Az NTR szó összetételekben is gyakori, mint pl. NTR-TA: **Nagyúr országa** vagy NTR-KHERTEK: **Nagyúr Kertek** (Temetők).

Angol egyiptológusok dicséretre méltó erőfeszítést tettek, hogy megtalálják az NTR etimológiáját, eredeti értelmét. De nem koronázta siker törekvésüket, mivel egyikük sem tudott magyarul és nem voltak tisztában a hangtörténet elemeivel sem. Mi magyarok e két előfeltétel birtokában minden nehézség nélkül felismerhetjük, hogy az NTR magyar szó, és két változata van: **Nagyúr** és **Nádor.**

Az istenség általános megjelölésére használt harmadik közszt szintén három hieroglif jellel írták, így: S-T-N, ami angol hangzósításban ASH-TE-NU, magyarul **Isten.** (Budge, II. 325.)

A kisistenek közös elnevezésére a THESU, TES: **Tevő, Tesz** szó szolgált. Szakemberek véleménye szerint ez utóbbi szó az ősforrása a szanszkrit Deva, a görög Theos és a latin Deus „istent” jelentő szavaknak. Hasonló értelmű az istenség helyettesének megnevezése, ha a személynévhez hozzáfűzik a MASA; **Mása** szót, amint ez RaMÁSA (Ramses) és TudóMÁSA (Thuthmoses) példában is megmutatkozik.

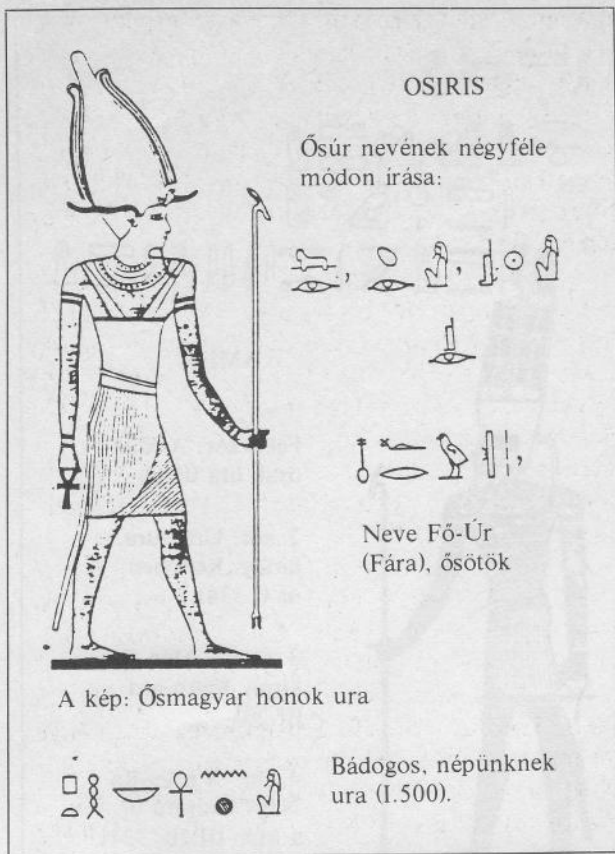
A tevők nagy csoportjába tartoznak a különleges szolgálatokat végző kisistenek, akiket munkakörük után kapott nevekkel illettek. Ilyen nevek pl. a következők: **Kínzó, Metsző, Mentő, Szekeres.**

A legrégebbi istenek személynevei

„Legrégibbnek” azokat az isteneket mondjuk, akik már a két Egyiptom (alsó és felső) egyesítése előtt is működtek, az úgynevezett predinasztikus időkben. Közöttük kétségtelenül az alvilág istene OSIRIS a legfontosabb.

Osiris nevét az angol egyiptológusok nem tudták értelmezni (Budge, II. 113, 115), emiatt nevét görögös formában használják, -IS végzettel. Budge professzor azt hiszi, hogy Osiris nevének értelme már rég feledésbe merült a III. évezredben, vagyis hogy a nevet az egyiptomiak maguk sem tudták értelmezni. Ez a mentség nem fogadható el magyarázat helyett, hiszen ha a névről leválasztjuk az IS végzetet és felrakjuk a megfelelő ékezeteket, azonnal kiderül, hogy Osiris tulajdonképpeni neve **ŐsÚr,** vagyis magyarul érthető szó, a nép ősatya. A nevet író két hieroglif

A LEGGYAKRABBAN HASZNÁLT HIEROGLIF ÍRÁSJELEK					
	(á)		f		s
	(a)		m		š
	(i)		n		g
	(i)		[r, l		k
	(ā)		rw]		k (q,
	w (u)		h		t
	b		h		t (θ)
	b		h		d (t)
	p		h		d (t)
	RA		ONK		NEB

helyes olvasata mellett kardoskodik az a tény, hogy szóösszetételben is szerepel, pl. AS-NECER: **Ósnagyúr**, **Ósünk** UN-NI NEVE RA: **Honi neve úr**.

Az Osiris — Ósúr név magyarsága felől legcsekélyebb kétségünk is eloszlik, ha megpróbáljuk képirással írt személyazonosságát elolvasni. Nézzük Osiris mellékelt képét. A király bal kezében tartja a kos-fejben végződő US hangcsoportot író kormánypalcát, ahhoz adjuk hozzá a marok szó első szótagját MA, a figura karja KAR. Ha ezeket a hangokat egymásután leírjuk, az US-MA-KAR: **Ósmagyar** szót kapjuk, ami Osiris legfontosabb minősége. A király jobb kezében tartja azt a tárgyat, amely az ONK hangcsoportot írja, (H)ONOK; azután olvassuk az arccal írt URA szót. Együtt: **Honok ura**. A rejtvényyszerű üzenetet így is olvashatjuk: **Ósmagyar honok ura**.

Az irodalomban Ósúr élettársának nevét is görögös formában használják (ISIS), ami tudománytalan eljárás, mert elfedi az egyiptomi valóságot. Így a forrásokat kell megnéznünk, magukat a hieroglifeket, azok irányítsanak bennünket. Azok szerint Isis egyiptomi magyar neve ES-T-ASz-ON: **Est Asszony**, a szerelem istennőjének egyik változata. Budge professzor

bevallja, hogy a szóbanforgó nevek egyikének sem tudja megállapítani etimológiáját (II. 202).

Ósúr (Osiris) munkakörével kapcsolatban meg kell említenünk SAK-AR-IS istent, aki a halottak elszállításával foglalkozott, egy szekér nevű járművön. Ebből a feljegyzésből megtudjuk, hogy az a nagyon görögösen hangzó istennév **Szerekes**. (I. 82.)

A legrégebbi istenek között nagy tekintélynek örvendett KH-NEMU isten, aki népi hovatarozása jeléül kos álarcot viselt. Ha hivatalos minőségében járt el, előtte vizet locsoltak a földre, termékenysége jeleként. Ha ezt az istent ábrázolták, háta mögött épülő falat szoktak rajzolni, s nevét írva, az írásjelek között korsót szerepeltetnek. Ezek alapján úgy vélekedünk, hogy az isten neve **Könemű** lehetett, fazekas és építész. — Ugyancsak munkaeszközéről értjük meg NEITH istenasszony nevét, kinek jelvénye a szövő-fonó iparban használatos orsó volt, aminek kicsinyített mását fején szokta viselni. Az orsóból négy szál fonal lógott ki s ennek nyomán keletkezett a **Négy** név. — Nagy tekintélyű úr volt Memphis város főistene. Tudjuk róla, hogy ő is fazekas-bádogos (aranyműves) mester volt. Nevét így írták: PA-TO-KOS, NEP-UNK-NEKH URA: **Bádogos, népünknek ura**. (I. 500).

Kevéssé tisztázott szerepet játszott két fontosnak látszó isten, THOTH: **Tóth** és MATAR: **Magyar**. Az angol tudósok gondosan megvizsgálták e két nevet, de nem tudták azok etimológiáját megállapítani (II.146.) Thoth-ról annyit tudunk, hogy neve a **Tud**, **Tudni** szóból származik, mint a mindig tudományos dolgokkal foglalkozó emberé. Fején egy afrikai madár maszkját viselte és — úgy látszik — volt beceneve is, a Tik-Tyuk. Népi hovatarozása jeléül feje felett kos-szarvakat viselt, de jelvényei azt írják róla, hogy ő is **Ósmagyar**. A tudós Tóth főmunkatársa Matar isten volt. Egy jelenetben, ahol az elhunyt a halál utáni rögtöníteletét kapja, Matar azt kiáltja Thothnak: **Már Makar király**, vagyis „üdvözült” (II. 146).

A dinasztikus kor magyar istenei

Ki volt Horus? Neve a szent iratokban a legkorábbi dinasztikus időktől kezdve szakadatlanul szerepel, mindig a trónon lévő **uralkodót jelentve**. A hieroglifek így írják a nevet: KH-ER-RA-JU (I. 78), aminek helyes átírása **Király**. Van az írásjeleknek egy második olvasata is, ami HORUS: **Úr-Ős**. De akár királyt, akár úróst olvasunk, a címet mindig az uralkodóra vonatkoztatják (I. 78). Ezt megerősíti az uralkodó

totem-állata is, az oroszlán, lévén neve A KHERU UR: **A király** (II. 323, 360 és 361). Személyazonosságát képirással is irták, s azt így olvaszuk: **Ősmagyar isten, Honok ura.**

A Napisten új nevei ez isten egyre növekvő szerepét bizonyítják. A sokat mondó új címek közül hármat idézünk: 1) UR-A-KUR-A: **Urak ura**, vagyis **Királyok királya** (I. 100 és 322); 2) **A nagyurak Ősura neve Kerek Isten** (II. 162) és 3) ATENRA: **A Tányér** (II. 68 és 326). E nevek érthetővé válnak, ha tudjuk, hogy a kör és tányér a Nap korong alakjára utaló magyar szavak.

A legfontosabb esemény, ami a Nílus völgyében a Kr.e. IV. évezred elején zajlott le, Dél-Egyiptom lerohanása volt északról egy beküldött katonai különítmény formájában. A hadművelet célja bosszúállás volt: megtorolni a déliek bűnét, amit Ősúr (Osiris) megölésével követtek el. A szent iratok ezzel kapcsolatban említik a különítmény tagjait a HERU BEHUTET: **Király beküldöttjei** kifejezéssel (I.84, 431, 473 és 484). A támadók fémfegyverekkel felszerelve nagy fölénnyel bírtak. A katonákat **Máshoni késeseknek** is nevezik. Miután Észak-Egyiptom ekként elfoglalta a déliek országát, a király felvette címei közé, hogy **Két ország ura**, rövidítve **Kettő ura** vagy **Katti**.

Az egyesített Két Egyiptom első királyai nagy gondot fordítottak arra, hogy hírük, azaz

AMEN

Felső sor: A Mén urak ura (II.1).

2. sor: Urak ura, király, Kettőben úr (I.334).

3. sor: A Mén Ra király Kettő ura (II.20).

4. sor: A Mén-Ra Nagy akaratú úr, a Mén (II.20, 324).

A kép: „Ősmagyar honok ura a Mén”

HORUS

Egyiptom királya (Horus) legyőzi a déli Setétet

Király beküldöttje (I.473)

Király Kettő országban (II.337):

emlékeztük haláluk után is fennmaradjon. Ennek egyik módja az volt, hogy hatalmas kőépületeket emeltek (James, 41), az úgynevezett piramisokat. Ezeket az épületeket az egyiptomi magyarok USEKH HRA: **Ősök hírének** nevezték (II. 328 és I. 174).

Ki volt Amen-Ra? Az angol egyiptológusok ennek a névnek etimológiáját sem tudták megállapítani (I. 322). A király ránkmaradt ábrázolását vizsgálva, feltűnik a fején viselt óriási két toll, ami afrikai eredetére utal. Amén sötétes arcbőre megerősíti afrikai származását. Jelvényei őróla is azt írják, hogy **Ősmagyar honok ura**. Ugyancsak észre vesszük a király övéhez kapcsolt hosszú állat-farkat (I.409), amely megmondja róla, hogy népének atyja, méne. Amén igazi neve magyar: **A Mén**, a szó teljes értelmében.

A Mén király használta elődeinek összes címeit, amihez a maga részéről egy további címet tett hozzá. Ez a cím így hangzik: **A Mén a nagy akaratú úr** (II.20, 324 és 332). Ez az isten-király a termékenység vallás nagy szóvivője volt s ezzel kapcsolatban több olyan szót hagyott hátra, amelyek ma ízléstelennek tűnnek fel s nem alkalmasak arra, hogy idézzük e dolgozatban.

A termékenységi vallás számtalan szereplője között magyar nyelvű volt a szerelem főistene, HATH-OR: **Házi úr**, a férjnek akkori megnevezése. Ezzel kapcsolatban olvassuk a következő mondatot: HAREPU KAKASH ARESH A BAIU: **Harapó kakas, erős a bája** (I.519 és II.336, lásd a szöveg folytatását a II. 342. oldalon). Egy szerelmes istennő, kinek képe korunkra fennmaradt, karcsú derekára utalva a **Kecses** nevet viselte (II. 280). A figura képirással ezt üzeni: **Himeket akar a rossz lány**, — ami szójáték az oroszlán nevével.

Ezzel be is fejeztük ama szavak jegyzékelését, amelyeket az egyiptomi magyar nyelv hagyatékában találtunk.

Egyiptomi magyarok Európában

A kép teljessége kedvéért a jelen dolgozathoz még néhány mondatot kell hozzáfűznünk, elmondva az Egyiptomból való kivándorlást, illetve átvándorlást Európába, arra a kontinensre, amely mind a mai napig az ő nevét viseli, lévén **EUROPA: Jó Ra faj** országa.

Az egyiptomi magyar nép nagy részének Európába való átvándorlását két főok indította el. Az első okot a meg nem szűnő vallási villongások szolgáltatták, amit ügybuzgó Mén-papok és Nap-papok néhányszor polgárháború méreteire növesztettek. Az elvándorlást előidéző második főok a szemita népek (Asszíria) világuralmi törekvése volt és a vele kapcsolatos barbár pusztítás.

Akik Egyiptomból Európa felé vették útjukat, több helyt hosszabb ideig megálltak és megkísérelték, hogy ragyogó kultúrájukat ott újra felépítsék. Az egyik ilyen kultúra Kréta szigetén jött létre, ahol a szervezők Mén-papok voltak a maguk szexuális hátterű vallásával. A másik kulturális pót-hazát a Kerek Istent (Nap-istent) tisztelő „Óriások” (-Uri ősök) építették fel Görög (Kerek) országban. Ezeket a póthazákat az új évezred folyamán lezajló nagy népvándorlások pusztították el, a szívet-lelket pedig magához csatolta a kereszténység.

A magyar nyelv Európában csak a Kárpát-medencében maradt fenn napjainkig folyamatosan, hála az oda irányuló szakadatlan bevándorlásnak.

Napjainkban sokat beszélnek Európa politikai egyesítéséről és az e népeket összefonó közös tulajdonságokról, ilyenkor üdvös dolog rámutatni arra a tagadhatatlan tényre, hogy **Európa népességének alaprétege és első magas kultúrája magyar nyelvű népek alkotása volt.**

Egyiptomi magyar szavak jegyzéke

Az itt felsorolt magyar szavakat az egyiptomi istenek körüli vizsgálódásaink során észleltük. Nevezetességük az, hogy a Kr.e. III. és II. évezredből erednek, amikor más, ma is élő nyelvről még semmiféle feljegyzés nincs.

A szavakat ábécés sorrendben adjuk, a mai helyesírás szabályai szerint:

A (névelő)	KIS, -UR
AKAR, -AT	KOS
ÁRPÁD	KUS (népnév)
BÁDOGOS	KŐNEMŰ
BÁJ	KÖR, -ISTEN
BEKÜLDÖTT	LÁNY
ERŐS	MAGYAR
ESTASSZONY	MAROK
FÁRAÓ	MÁS, -HONI
FAZEKAS	MÉN
FŐÚR	MENTŐ
HARAP, -Ó	METSZŐ
HÁZFŐ	NÁDOR
HÁZIÚR	NAGY, -UR
HÍM	NÉP
HÍR	NÉV
HON, -I	OROSZLÁN
ISTEN	ŐS, -UR
JÓ	ROSSZ
KAKAS	SETÉT
KAN	SZEKÉR, -ES
KAR	SZŐ
KECSES	TÁNYÉR
KEREK, -UR	TESZ, TEVŐ
KERTEK	TIK
KÉSESEK	TUD, -Ó
KÉT, KETTŐ	ÚR, -I; -ŐS
KÍNZÓ	
KIRÁLY	

A használt források és irodalom. — BUDGE, E.A.W., The Gods of the Egyptians. Vol. I-II. New York 1969. — BUDGE, E.A.W., Egyptian Dictionary. Vol. I. London, 1920. — BUDGE, E.A.W., Egyptian Language. New York, 1973. — CHILD, Gordon, The Prehistory of European Society. London, 1958. — DAUMAS, F., Les Dieux de l'Égypt. Paris 1970. — GARDINER, Alan, Egyptian Grammar. London 1969. — JAMES, E.O., Prehistoric Religion. London, 1957. — PÁLFI K., A magyar nemzet ősvallása. Budapest 1941. — SZENTPÉTERY I., Scriptores rerum Hungaricarum. Vol. I. Budapest 1937.